

...Toen ik de kleuterschool ontgroeid was en bij de groten op de speelplaats mocht, veranderde ik mijn instelling compleet. Bij de kleuterjuffrouw was ik altijd de lieveling geweest. Gezien ik toen nog volgzzaam was en mij voor duizend en één zaken interesseerde, mocht ik de klasgenootjes alles op de 'estrade' voordoen of voorzingen en werd dan, onder de bewonderende blik van die lieve oudere dame, steeds weer tot voorbeeld gesteld voor het andere Fröbelvolkje. Ik was een nakomertje en moeder, die een flinke brok cultuur met zich meedroeg, had me vanaf mijn derde leren lezen en schrijven. Met een onbeschrijfelijk geduld had ze er, naast de zware last van het huishouden, steeds tijd voor uitgetrokken. Mijn 'zus', eigenlijk mijn nicht, die me als baby vaak verzorgd had, was vaker het huis uit en verbleef als begeleidster op het internaat van het college waar ze huishoudkunde doceerde. Gezien ze slechts eenmaal per trimester een weekend thuis kwam, kreeg ik thuis alle aandacht. Als Céline dan het gezin vervoegde, werd ik nog meer verwend. Ze leerde mij zingen, voordragen en verraste me steeds met het leukste speelgoed. Zus was zestien jaar ouder en toen ze op haar vierentwintigste alleen ging wonen, liet ze voor ons een enorme leegte na. Haar afscheid betekende voor mij de start van een leven vol revolte. Hoe jong ik ook was, toen al verzette ik me met hand en tand tegen maatschappelijke gebruiken en de dito regels.

In het eerste leerjaar kwam ik dan onvermijdelijk in aanvaring met de strenge, gezette directrice.

Het was een statige dame 'van goede huize', zoals men dat in het dorp zo gezapig verkondigde. Madame Madeleine stond erop dat er discipline heerste in haar schoolgemeenschap. Iedereen moest zich naar de letter van haar 'bijbel van wellevendheid' gedragen, afwisselend beschaafd Nederlands of Frans praten en daarenboven bij elke 'passage' de directrice of leerkracht eerbiedig groeten.

Bij de meisjes betekende dat een plechtige 'reverence' en voor de knapen was het een theatraal afnemen van pet. De 'knechtjongens', zoals het plattelandsvolk dat zo kleurrijk uitdrukte, waren immers verplicht de haren kort te houden en buiten het klaslokaal een hoofddekseel te dragen. Hoewel amper zes vond ik dergelijke toestanden belachelijk. Ik wrikte mij in alle mogelijke bochten om dat gedoe te ontlopen. De directrice was echter onvermurwbaar.

Toen Julien, neef van de buren en beroepsmilitair, met verlof kwam uit 'den Congo' waar hij als para gelegerd was, ging plots een belletje rinkelen. Die rode muts trok me verdorie aan. Dit was pas het einde. Hét symbool van stoerheid. Gans anders dan die grijze pet, die me meer en meer ergerde.

Jongens met een alpino mochten met de militaire groet 'salueren' en dat was toch nog niet zo ergerlijk als die pompeuze zwierigheid van pet op en pet af.

Ik zeurde tot Julien me ook een exemplaar bezorgde.

De volgende morgen vertrok ik met pet naar school. Amper een straat verder liep ik even bij de winkel van tante Leen aan, waar ik mijn dagelijkse portie fruit en snoep haalde, de pet achterliet en wisselde voor de rode baret. 'Madame de directrice' keek me met grote verbazing aan. Het brave mens had vast nog nooit een rode alpino gezien. Het was even wennen, maar ze kon er geen speld tussen krijgen want het was een hoofddekseel. Ik was in mijn sas. De klasgenoten keken vol bewondering naar mijn trofee. Binnen de veertien dagen had de zesjarige knaap een handeltje opgezet. Julien trok naar de QM in Schaffen en leverde met zichtbare voldoening de nieuwe hoofdtooi voor de jongens van onze elitaire kweekschool. Hoe hij deze kleinoden bemachtigde was ver van mijn zorgen. Ik kreeg ze gratis en mijn portemonnee, knikkerzak of bikkkelbestand groeiden en

zo ook de ergernis van de strenge, conservatieve onderwijzeressen. Hoofddeksel en theatrale groet werden afgeschaft, een vriendelijk hoofdknikje volstond voortaan...

3

Die onbewuste invloed op mijn entourage zou me blijven achtervolgen. Toen ik in 1957 het broskopje veranderde in een weelderige haardos met vettige 'brylcreemkuif', volgde het gros van de klas mijn voorbeeld. Zo werd ik, een hevige fan van Elvis en Cliff Richard. Jaren later kwam de Beatlemania. Iedereen liep er met een Beatles-pakje en dito kapsel bij. Ik niet. Ik had me wel de haartooi aangemeten, maar bleef trouw aan de modpakjes van Cliff, Dave Clark en die andere Merseybeat idolen.

Hoewel ik de Beatles al in augustus 1960, heel toevallig, van nabij kon ontmoeten in de Hamburgse Star Club, had ik er nooit over gebluft. Dat kon ook niet. Die uitstap en onze trip naar de befaamde Parijse Golf Drouot, het verzamelpunt voor het Franse pop- en rockgebeuren, datzelfde jaar, heb ik angstvallig verzwegen tot ik lang het ouderlijk huis uit was en zelf een gezinnetje had gesticht.

Hoewel ik toen dertig was, vreesde ik nog steeds het getier en de verwijten die mijn oude, patriarchale vader me te pas en te onpas, naar het hoofd bleef zwieren.

Ik was met mijn bloedbroeder Jackie, onder het voorwendsel met de jeugdbeweging op kamp te gaan, eerst naar Hamburg gereisd om de rocklegende Jerry Lee Lewis aan het werk te zien. We kregen er gratis logies bij een pennenvriendin. Door een stom, eerder gelukkig toeval - we hadden de trein terug gemist - konden we in diezelfde muziektempel The Fab Four, die net zanger Tony Sheridan de deur hadden gewezen, in actie zien. In de zomervakantie was het opnieuw van je dat. In plaats van te gaan bivakken in de Henegouwse natuur trokken we naar Parijs om er tussen Johnny Hallyday, Dick Rivers, Eddy Mitchell of Nino Ferrer een milkshake te slurpen in die befaamde Golf Drouot. Het was voor ons onvoorstelbaar hoe daar sterren die wij enkel te zien kregen op de 'Rijsselse' televisie gewoon tussen hun fans flaneerden en niet eens werden aangeklampt. Weer verbleven we bij een pennenvriendin. Dat heen en weer schrijven was aangebracht door onze taalleraren. Het was volgens hen een interessant taalbad, een plezante manier om vreemde talen aan te leren en zie, het had ook andere pluspunten. Een ervaring om nooit te vergeten en die hadden ze ons toch lekker niet kunnen afnemen.

Toen de Flower Power eraan kwam, liep ik uiteraard rond in een hippe 'patte d'éléphant', bloemetjeshemd en vaak een dito das. De meeste atheneumstudenten volgden mijn voorbeeld. Het ongenoegen bij de prefect en de provisor was groot. Omdat ik als klasmonitor en ombudsman fungeerde, werd ik aangemaand voortaan in 'deftige kledij' naar de lessen te komen. Om moeder, goed te stemmen, was ik wel erg volgzaam en schafte me dan polo's of rolkraagtruien van Fred Perry aan. Samen met een bleke, beige of grijze broek en zwarte of blauwe blazer, met op de borstzak de chique écusson van autorenstal 'De Duindistel' werd dit zo mijn 'handelsmerk'.

De vroegere navolgers had ik echter niet in de hand.

Zij voelden zich lekker in hun hippievel, lieten de lokken op de schouders bengelen, rookten weed en maakten de meisjesscholen onveilig door openlijk de vrije liefde te prediken.

Dit verlies van impact op de medestudenten kwam mij duur te staan en zou later, toeval of niet, een argument zijn om me tijdens het lopende retoricajaar, koelweg van school weg te sturen. Op zich niet

dramatisch maar gezien moeder, voor wie ik veel respect had, zich doodschaamde voor die schande en haast niet meer op straat durfde, besloot ik op eigen houtje het eindexamen te behalen. De tweede examenperiode was het geluk aan mijn kant.

Nauwelijks een paar maanden na mijn jaargenoten haalde ik langs de examencommissie dat fel gegeerde 'boterbriefje'. Dat diploma moest borg staan voor de toekomst. De bijlessen had ik zelf betaald door te zwoegen als afwasser in een gerenommeerd bourgeois restaurant aan de boorden van de Leie.

Geloof het of niet, maar opnieuw werd ik daarin nagevolgd. Plots werd een vakantiebaan als plongeur of commies het neusje van de zalm.

De principes van het aftakelende hippiedom werden opzij geschoven en de 'marginalen' werden nederige dienaars van rijke stinkers of would-be snobs...

4

Ik werd al heel vroeg ingewijd in de geheimen van het liefdesspel. Toen ik op mijn achtste verhuisde naar de werf die ons nieuwe stulpje midden de geurige velden moest worden, kwam het nichtje van de kersverse burens aandraven met voor mij totaal nieuwe spelletjes. Zij was twaalf en wist verdorie de klepel al goed hangen. Die eerste ervaringen met 'doktertje spelen' waren voor mij een ontdekking maar zij was daar verdorie handig in. Ik moest haar al donzige schaamhaartjes aaien en het spleetje zachtjes beroeren. Eens ze begon te kreunen van genot maakte ze ook werk van mijn attributen. Mijn piemel nam danig in omvang toe dat ik in paniek raakte. Ze suste echter snel mijn angst en schroom. Met de schoolvakantie in zicht had ze dat kleine onding al flink laten spuiten. Ik wist eerst niet wat me overkwam. Het voelde raar maar heerlijk. Van dan af aan telde ik ongeduldig de dagen af tot de komst van Linda.

Waar ik me eerst had geërgerd aan die nieuwe omgeving en een nagelnieuw, huis in volle opbouw waar we ellendig lang op enig comfort moesten wachten, had ik nu toch wel heerlijke momenten om naar uit te kijken. In de week zat ik bij de schijn van oude petroleum- of carbidlampen snel mijn schoolwerk af te maken om me daarna met een vergrootglas in de Unigro catalogus te verdiepen in de vrouwelijke rondingen. Linda had mij helemaal gek en geil gekregen. De schoolvriendinnetjes waren niet meer veilig voor de driften van deze 'ontloken' knaap. Die laatste jaren op de lagere school gleden voorbij. Gelukkig bleven mijn klasresultaten op hoog niveau en merkten ze thuis niets van die 'ontladingen'.

De stap naar de middelbare school was een verruiming voor geest en lichaam. Die driften namen toe en de schoolrapporten waren op het randje van het aanvaardbare gezien mijn toenemende interesses voor het vrouwelijk schoon. Boudewijn de Groot zong "er komen andere tijden" maar 'mijn' nieuwe tijden waren niet deze waarover hij en Bob Dylan zongen...

In de kiosk van het Sint-Pietersstation lag er andere lectuur en beeldmateriaal te grabbel. Kuifje en Robbedoes waren voorbijgestreefd. Penthouse en Playmate hadden hun plaats ingenomen. Eens ik me daar op vergaapt had, verkocht ik boekjes voor een prijsje aan de schoolkameraadjes. Zo kwamen andere 'rukkers' ook aan de bak...

Toen op een avond de schoolbus aan mijn neus voorbijreed bleef ik dromerig rondhangen aan het station. Met een voyeuristische blik kleepte ik, figuurlijk dan, alle vrouwelijk schoon uit. Een prachtige donkerharige vrouw, die op het perron van de bus naar Eeklo op en neer wandelde, kreeg me in het oog. Ze kwam glimlachend naar mij toe en vroeg op de man af: "Bestudeer jij soms de vrouwelijke anatomie?" Het schaamrood steeg me naar de kaken en voor het eerst wist ik niet eens een passende repliek te geven. Haar bus kwam eraan. Oef, dacht ik: saved by the bell. Dat was op het nippertje... De verblindend mooie vrouw gaf echter niet af. "Morgen om halfvijf, zelfde plaats?" Hoewel ik gek was op vrouwelijk schoon, sidderde ik, de veertienjarige puber, bij de gedachte aan de onverwachte reactie van deze ietwat intrigerende, excentrieke jonge vrouw. Eens thuis kwam er van studeren niet veel terecht. De ganse nacht woelde ik tussen de lakens van zijn bed. De vrouw bleef door mijn geest spoken...

's Anderendaags wachtte Gitte, want zo was haar naam, me op. "Kom," zei ze uitnodigend, "laat ons samen een glas drinken in de Hacienda. Ik zal dan jouw toekomst voorspellen." Wat ik al vermoedde bleek juist. Ze had ongetwijfeld zigeunerbloed en naast een weelderig notabelenleven had ze, met handlezen en het onderwijzen van de Spaanse danstechnieken, in de stad een florissante bijverdienste opgebouwd.

De jonge waardin, die naar ik aanvoelde een oogje op mij had, keek ons met bliksemende ogen aan. Gitte nam een jus, ik verkoos een tango om mijn onrust wat te sussen en mijn vertrouwen op te wekken.

De ravenzwarte schoonheid nam plots mijn hand, bekeek heel aandachtig de wirwar van lijnen en analyseerde het verleden. Haar verhaal klopte wonderwel. Voor de toekomst zag ze een sportieve carrière, gekoppeld aan een succesvol maar saai beroep. Een leven tussen paperassen, dossiers en arrogante bazen. "Opletten schatje", zei ze, "je leven zou wel eens intens, maar kort kunnen zijn. Dieptepunten zijn er omstreeks je twintigste en je veertigste levensjaar." Ik moest toen wel even slikken. Intens en kort? Ik verkoos toch intens en lang... De liefdeslijn bleek echter alles te domineren en leek oneindig. Schitterend, dacht ik dan.

Een half uur later lagen we tussen, op en onder de lakens van het hotel de passe. Ik was verbaasd over de wilde euforie die deze eerste echte liefdesdaad veroorzaakte. Ik had helemaal geen zin om het warme bed en de zwoele schoot van Gitte te verlaten. Als dat nu het échte liefdesspel was, zou ik er gans mijn leven omheen bouwen!

Het uur was echter snel om en andere klanten voor een 'kamer voor reizigers' zaten met ongeduld hun beurt af te wachten. Toen we elkaar op de trap kruisten, voelde ik de hatelijke blik in de ogen van Jeanine. Bij haar zou ik niet meer aan de bak komen. Who cares, dacht ik vol overmoed, de wereld loopt vol knappe, sensuele meiden. Ik maak er wel iets moois van.

Ik ontmoette Gitte nog tweemaal en samen beleefden we heerlijke woensdagnamiddagen in haar flatje aan de Charles de Kerckhovelaan. De volgende woensdag belde ik tevergeefs aan.

Ze was er niet. Toen moeder in de zaterdagkrant las: "...in de bossen van Aalter ontdekten jagers het verminkte lijk van ex-ballerina Gitte Munoz, echtgenote van dokter Van Lint. Over dader en motief tast men nog in het duister..." legde ik de link, begreep het plaatje, verstarde maar treurde in stilte om het verlies van een wonderlijke vriendin. Die namiddag ging ik er harder dan ooit tegenaan in de voetbalwedstrijd tegen aartsrivaal Sint-Denijs.

De voorspelling van die lieve Gitte is mij echter altijd blijven achtervolgen...

Lange tijd hield ik er nachtmerries aan over. Ik kampte dan op leven en dood met gigantische monsters, viel in diepe ravijnen of werd voortdurend achtervolgd door duistere figuren met vlijmende zwaarden. Ik schrok dan, badend in het zweet, wakker. Vaak dacht ik onbewust terug aan die heerlijke momenten met Gitte. Angst welde in me op.

Die lieve gitzwarte Gitte. Ze had me de liefde geleerd, was zacht, attent en hunkerde diep naar oprechte genegenheid die ze bij haar man vermoedelijk nooit had gevonden. Zoals later breed in de media werd uitgesmeerd had hij haar in een opwelling van jaloezie en frustratie op een gruwelijke manier vermoord.

Hoewel ze vaak vlinderde, had Gitte zielsveel van haar man gehouden. Dat had ze me op het hart gedrukt. Kort na haar 'verstandshuwelijk' – zoals de 'beau monde' dat zo mooi omschrijft - had ze echter snel door dat haar man potentieproblemen had door een in de tropen opgelopen infectie. Alleen na een lijntje lukte het hem haar te laten genieten van haar heerlijk lichaam.

Op party's en in sleutelclubs van Aalter, Lovendegem en Sint-Martens-Latem, etablissementen waar haar wederhelft op flipte, werd ze opnieuw met dat society gedoe en die uitpattingen geconfronteerd. Iedereen ging er uit de bol en uit de kleren. Hoewel ze verre van preuts was, walgde ze van die verdoken, decadente toestanden. Dokter Van Lint was meer voyeur dan minnaar. Toch bleef het paar samen. Zij zocht liefde bij jonge tieners, dat had ze me verteld tijdens ons tweede escapade. "Als ik het doe met jonge, onschuldige knapen als jij, voel ik me helemaal niet schuldig", had ze er lachend aan toegevoegd.

Eigenlijk straalde zij, lang voor die een aanvang nam, al de hippiegedachte uit.